UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 668. Vitaliani Pap. Annus 14. Constantis Imp. Annus 27.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

die Kalendarum Februariarum domicilio carnis exuitur, atque in Eccleſia beatæ Leocadiæ tumulatur, ad pedes ſui conditus deceſſoris, cum quo creditur æterno frui receptaculo claritatis. hucuſque auctor. Verum Romanum Martyrologium eius ad Deum tranſitum celebrat non ſequenti die (vt ait hic auctor) Kalend. Februariarum, ſed decimo Kalendas Februarii. Dolemus magnopere, iniuria temporum, graſſationibuſque Sarracenorum, tot nobiliſſimi ingenii monumenta, perpaucis exceptis, magna iactura Eccleſiaſticæ Hiſpaniarum antiquitatis, eſſe deperdita. Succeſſit autem Ildefonſo Cyriacus, poſt quem ſedit ſanctus Iulianus eius nominis ſecundus. Sed de his inferius ſuis locis dicendum erit. Porro dies natalis eiuſdem Sancti agitur in Romano Martyrologio die vigeſima tertia menſis Ianuarii, qua ibi de eo in notis egimus.

[6] IESV CHRISTI ANNVS 668.

VITALIANI PAP. Annus 14. CONSTANTIS IMP. Annus 27.

I. CONSTANS IMP. OCCIDITVR.

SExcenteſimo ſexageſimo octauo Chriſti anno, Indictione vndecima, Conſtans Imperator, cum in Sicilia degeret, Syracuſis in balneo occiditur à quodam Andrea Troili filio. ita Anaſtaſius: *Paulus* a *autem diaconus id factum tradit Indictione duodecima: conſentit Anaſtaſio Theophanes, qui viginti ſeptem tantum annos numerat Conſtantis Imperatoris: conſentiunt pariter Acta Sextæ Synodi. Occiſo Conſtante, rebelles Metium, ſiue Mezentium Armenum, Imperatorem crearunt. Quo audito Conſtantinus Conſtantis filius in Siciliam veniens, nouum aggreſſus Imperatorem, immo tyrannum, occidit vna cum iis, qui aduerſus patrem coniurarant. hæc Annales* b *Græcorum.*

a Paul. diac. lib. 5. in fine. & alii non. c. 11.

MEZENTIVS TYRANNVS.

b Theoph. & Cedren. hoc anno.

Porro ſuppetias miniſtraſſe Vitalianum Pontificem Conſtantino Catholico Imperatori aduerſus tyrannos, idem ipſe Imperator in litteris poſtea à ſe ſcriptis ad Donum Papam profitetur. Ipſe vero Conſtantinus, bene diſpoſitis rebus Occidentalis Imperii, regreſſus eſt Conſtantinopolim, atque allectis fratribus Tiberio & Heraclio in collegas, vna cum eis imperat. Fuit (vt dictum ſæpe eſt) Catholicæ religionis profeſſor, idemque ob barbam dictus Pogonatus, quod ſcilicet Byzantio ſoluens tenera adhuc lanugine fuerat, & e Sicilia promiſſam barbam (vt Zonaras ait) retuliſſet. Quod vero furens populus nimis importune ab eo coronationem fratrum expeteret, ipſius in eos inuidiam & iram accendit, quos ſuſpendi patibulo atque naribus præcidi iuſſit. Iuſtinianumque patricium Germani poſtea Patriarchæ parentem capite truncari mandauit, Germanumque ipſum eunuchauit. verum hæc longe poſtea acciderunt; licet errore facta hoc anno exordio eius Imperii, Annales prodant, qui & addunt lugubrem hunc exitialem annum miſeris Africanis: ſiquidem irrumpentes in eam prouinciam iterum Sarraceni, octoginta millia ipſorum duxere captiuos.

CONSTANTINVS, TIBERIVS, ET HERACL. IMP.

AFRICANORVM DIRA CLADES.

II. Quod ad res Catholicæ fidei bene diſponendas ſtudium Orthodoxi Imperatoris non defuit: perfeciſſetque quod conceperat animo, vt ſimul cum Occidentali Orientalis Eccleſia viniretur: quod inprimis erat in votis, niſi bellorum ingruentium motibus impeditus fuiſſet: illud tamē præſtitit, vt res interea ſilentio ſopiretur, quouſque congregandi Concilii tempus opportunum adeſſet. Teſtatur id ipſe quidem in epiſtola, quam poſtea dedit ad Donum Romanum Pontificem, de qua ſuo loco agemus. Vitalianus enim Pontifex id ab eo exigebat, vt qui viciſſet tyrannos, iam ſuperaret hæreticos Dei Eccleſiam infeſtantes. Idem quoque Vitalianus hoc tempore datis litteris ad Paulum Cretenſem Epiſcopum ſcribit de Ioanne Epiſcopo, qui Sedem Apoſtolicam appellauerat, eumque abſolutum ſignificat, & reſtituendum in ſuam Eccleſiam præcipit.

Porro qui ſuper eminentem ſpeculam inſpector & curator totius à Deo conſtitutus eſt orbis Vitalianus, dum ad Orientem ad ſubleuandos oppreſſos intendit, adextremam quoq; toto noſtro hoc orbe diuiſam Britanniam reſpiciens, in Anglicanam nouam illic coaleſcentem Eccleſiam miniſtrorum inopia laborantem ſlgens obtutum, mittit ad eam magnum illum Theodorum Tarſenſem opere quidem atque ſermone pollentem, de cuius electione Beda hiſtoricus ſcribit hiſtoriam:

Apoſtolicus Papa habito de his conſilio, quæſiuit ſedulus, quem Eccleſiis Anglorum Archiepiſcopum mitteret. Erat autem in monaſterio Niridano, quod eſt non longe à Neapoli Campaniæ, Abbas Hadrianus, vir natione Afer, ſacris litteris diligenter imbutus, monaſterialibus ſimul & Eccleſiaſticis diſciplinis inſtitutus, Græcæ pariter & Latinæ linguæ peritiſſimus. Hunc ad ſe accitum Papa iuſſit, Epiſcopatu accepto, in Britanniam venire. Qui indignum ſe tanto gradui reſpondens, oſtendere poſſe ſe dixit alium, cuius magis ad ſuſcipiendum Epiſcopatum & eruditio conueniret & ætas. Cumque monachum quemdam de vicino virginum monaſterio, nomine Andream, Pontifici offerret, hic ab omnibus qui eum nouere, dignus Epiſcopatu iudicatus eſt; verum pondus corporeæ infirmitatis, ne Epiſcopus fieri poſſet, obſtitit.

Et rurſus Hadrianus ad ſuſcipiendum Epiſcopatum actus eſt: qui petiit inducias, ſi forte alium, qui Epiſcopus ordinaretur, ex tempore poſſet inuenire. Erat ipſo tempore Romæ monachus Hadriano notus, nomine Theodorus, natus in Tarſo Ciliciæ, vir & ſæculari & diuina litteratura Græce & Latine inſtructus, probus moribus, & ætate venerandus, id eſt, annos habens ætatis ſexaginta ſex. Hunc offerens Hadrianus Pontifici, vt Epiſcopus ordinaretur, obtinuit; his tamen conditionibus interpoſitis, vt ipſe eum perduceret in Britanniam, eo quod iam bis partes Galliarum diuerſis ex cauſis adiſſet, & ob id maiorem huius itineris peragendi notitiam haberet, ſufficienſque eſſet in poſſeſſione hominum propriorum: & vt ei doctrinæ cooperator exiſtens, diligenter attenderet, ne quid ille contrarium veritati fidei, Græcorum more in Eccleſiam, cui præeſſet, introduceret. Qui ſubdiaconus ordinatus, quatuor exſpectauit menſes, donec illi coma creſceret, quo in coronam tondi poſſet: habuerat enim tonſuram more Orientalium ſancti Pauli Apoſtoli. Qui ordinatus eſt à Vitaliano Papa anno Dominicæ Incarnationis ſexcenteſimo ſexageſimo octauo, ſub die ſeptimo Kalendarum Apriliarum, Dominica: & ita vna cum Hadriano, ſexto Kalendas Iunias in Britanniam miſſus eſt. Qui cum pariter per mare ad Maſſiliam, & inde per terram Arelatem perueniſſent, & tradidiſſent Ioanni Archiepiſcopo ciuitatis illius ſcripta commendatitia Vitaliani Pontificis; retenti ſunt ab eo, quouſque Ebroinus Maior domus regiæ copiam pergendi quoquo vellent, tribuit eis. Qua accepta, Theodorus profectus eſt ad Agilbertum Pariſiorum Epiſcopum, de quo ſuperius diximus, & ab eo benigne ſuſceptus, & multo tempore habitus eſt. Hadrianus vero perrexit primo ad Emeſonnum, & poſtea ad Faronem Meldorum Epiſcopum, & bene cum eis diutius fuit: vrgebat enim eos imminens hyems, vt vbicumque potuiſſent, quieti manerent.

Quod cum nuncii certi narraſſent Regi Egberto, eſſe ſcilicet Epiſcopum, quem petierant à Romano Antiſtite, in regno Francorum: miſit illo continuo Redfridum Præfectum ſuum ad adducendum eum. Quo cum perueniſſet, aſſumpſit Theodorum cum Ebroini licentia, & perduxit eum ad portum, cui nomen eſt, Quentauuic; vbi fatigatus infirmitate, aliquantiſper moratus eſt: & cum conualeſcere cœpiſſet, nauigauit in Britanniam. Hadrianum autem Ebroinus retinuit: quoniam ſuſpicabatur eum habere aliquam legationem Imperatoris ad Britanniæ Reges aduerſus regnum, cuius tunc ipſe maximam curam gerebat. Sed cum tale nihil illum habere vel habuiſſe veraciter comperiſſet, abſoluit eum, & poſt Theodorum ire permiſit. Qui ſtatim vt ad illum peruenit, dedit ei monaſterium beati Petri Apoſtoli, vbi Archiepiſcopi Cantiæ ſepeliri (vt præfatus ſum) ſolent. Præceperat enim Theodoro abeunti dominus Papa Apoſtolicus, vt in diœceſi ſua prouideret & daret ei locum, in quo cum ſuis apte degere potuiſſet. Quia autem acceſſus ipſius Theodori in Britanniam contigit (vt idem teſtatur auctor) anno ſequenti: quæ tunc per Theodorum geſta ſint, ſuo loco dicemus.

Hoc eodem anno Clotharius Rex Francorum, cum regnaſſet annos quatuor, ex hac vita migrauit: tot namque eum regnaſſe annos, auctor appendicis ad Gregorium

tiam Turonenſem affirmat, & alii conſentiunt. Succeſſerunt in regnum fratres Theodoricus & Childericus: ſed illo redacto in ordinem, Childericus tenuit annos tres, vt patet ex iis, quæ in eius obitu inferius dicentur. tradunt autem ipſum coegiſſe Ebroinum Maiorem domus regiæ fieri monachum in Luxouienſi cœnobio, cum faueret Theodorico: quod & in Actis ſancti Philiberti Abbatis expreſſum habetur. Verum ſponte ipſum feceſſiſſe, rerū ſpectator Veſinus, qui expoſcēte Audolpho Abbate monaſterii S. Maxentii ſcripſit res geſtas S. Leodegarii Epiſcopi Auguſtodunenſis & martyris, tradit, pauloque diuerſa narrat, incipiens à Clothario filio Clodouei maiore natu, regnique ſucceſſore, his verbis a:

VII. *Per idem tempus minor Clotharius Rex cum Bathilde* matre regni Francorum habenas moderabatur. Qui cum Leodegarij prudentiam auditione accepiſſent, coperentque eum in palatio apud ſe habere: petierunt ab Epiſcopo Pictauienſe eius auunculo & educatore, vt ei faceret copiam apud ipſos in palatio manendi. Epiſcopus ſtatim iuſſa complens, magnis rebus inſtructum, & ſapientia ſioribus redimitum eum miſit ad illos, qui eum ſane honorifice acceperunt. Ille vero intra paucos dies virtute & integritate ſua, ſermoniſque comitate id conſequutus eſt, vt Rex & Regina, & plerique Pontifices eum præcipue carum haberent, conſenſuq́ omnium, maxime Francorum, Epiſcopi functione dignus proclamaretur. Itaque ab omnibus electum Auguſtoduni (quæ eſt Heduorum ciuitas) Epiſcopum curarunt ordinandum: quo munere cum annis tribus* ſtrenue functus eſſet, Rex Clotharius, qui eum promouerat, exceſſit e viuis.*

VIII. *Tum vero beatus Leodegarius Epiſcopus id audiens, celeriter ad palatium profectus eſt, & cum aliis de Rege conſtituendo tractare cepit: cumque comperiſſent Childericum Auſtraſiorum Regem adoleſcentem pro ſua ætate regnū optime adminiſtraſſe, quædam Francorum partem voluit habere Regem. Porro Ebroinus, qui ſub Clothario Rege Maior domus fuerat, Theodoricum fratrem Childerici nitebatur Clothario ſubrogare: cuius autem nomen tum erat odioſum apud Francos, vt qui illo rurſus iugo premendos ſe vererentur, quod ſub Clothario per eum experti eſſent. Itaque Ebroini conſilio poſthabito, Childericum Francorum Regem elegerunt. Cernens ergo Ebroinus ſe deſtitutum, conſiliumque ſuum prorſus neglegi, multo timore correptus, petijt à Rege, vt rebus omnibus derelictis permitteret ipſi vitam ſolam degere in monaſterio. Illo ſic rogante, & Leodegario quoque pro eo intercedente, Rex aſſenſit, & ilico eum ad Luxouienſe monaſterium ablegauit, vt illic monaſticum inſtitutum compleretur. Deinde in regno confirmatus Childericus Rex, germanum ſuum Theodoricum eidem ſeruo Dei conſeruandum ac nutriendum commiſit. Porro Leodegarium Epiſcopum omni domui ſuæ præfecit, & in omnibus Maiorem domus eſſe voluit.*

IX. *Ergo, ea accepta poteſtate, quicquid aduerſus priſcorum Regum & magnorum procerum leges comperit inepte introductum, conſeſſit vita & moribus inculpatus, ad priſtinum reduxit ſtatum. Vſque adeo vero totum Francorum regnum vſquequaque reſtituit, vt omnes ſe gratularentur Regem habere Childericum, & palatij præfectum Leodegarium.* at non intelligas, vt ipſe fuerit Magiſter domus, cum tunc temporis eiuſdē Leodegarii conſilio conſtet creatum fuiſſe Leudeſiū filium Erchonoaldi ſub Clothario eodem munere perfuncti ante Ebroinum. Sed pergit auctor: *Cum hæc annis fere tribus cum multo decore agerentur, malus dæmon, qui pro inſita ſibi inuidentia bona deſtruere ſolet, adminiſtris ſuis, quos idem Antiſtes ſibi ſocios adhibuerat rerum gerendarum, inuidiæ faces admouere cœpit, & per illos inter Epiſcopum & Regem diſcordiæ zizaniam ſeminare.*

X. *Imminente igitur tum Paſchatis celeberrimo die, Epiſcopus à Rege petijt, vt Auguſtoduni Heduorum ciuitate diem ſanctiſſimum celebraret. Non abnuit Rex, ſed Epiſcopi precibus ſtudet obſequi. In ipſis igitur vigiliis Paſchæ pro antiquo more illis pariter euntibus ad Miſſarum ſolemnia celebranda, odij ſeminario adhuc latitante, is qui malorum inuentor erat, accedens ad Epiſcopum, ait: Caueas tibi, ſancte Pontifex: Miſſarum enim celebritate peracta, iuſſu Regis interficiendus es: nam ſemen nequam ab hoſtibus tuis in eius ſatum pectore, hac nocte exeret ſeſe. His auditis, diſſimulat interim Epiſcopus, neque eam rem magni pendens, lætum & ſerenum vultum exhibet, inchoataque Miſſarum ſolemnia honeſtiſſime conſummat. Poſtquam autem ipſe & Rex Euchariſtiam ſumpſerunt, Rex ad palatium pranſurus abſceſſit: Epiſcopus vero, peracto miniſterio hauſtoque cum ſuis mero (vt ſeſe habet humana fragilitas) Regis animos metuens, cum illis tractare cœpit, quid hac in re agendum videretur. Vbi autem ad Dominum preces fudit, conſultius ei viſum eſt, poſthabitis omnibus, Chriſtum ſequi, quam cæli locum dare, ne manus Regis tam feſto die ſacerdotis ſanguine inquinarentur, atque inde in Francorum odium & contemptum incideret, vniuſq́ hominis cauſa totius populi concertatio & conflictus oriretur.*

XI. *Relicto igitur Rege, cunctiſque regni proceribus, pro nihilo ducens, quod in mundo haberetur, eadem nocte cum paucis iter ſuſcipit, eo profecturus, vbi pauper Chriſti effici poſſet. Id vbi Rex cognouit, valde contriſtatus, ac animo mœrens, quendam è fidelibus ſuis cum magno exercitu poſt illum miſit; qui cum tota nocte inſequutus, diluculo aſſecutus eſt. Deprecante autem humiliter Pontifice, vt liceret ipſi quoque, relicto ſæculo, vacare Deo in Luxouienſi cœnobio, mox* id ei permiſſum eſt. Itaque celeriter ad monaſterium perueniens, Ebroinum iam clericum inuenit, eumq́ rogauit, vt ſi quid in ipſum peccaſſet, veniam inuicem peterent, & animorum inter ſe concordia iungerentur. Attamen ab Abbate ſeiuncti, aliquo temporis ſpatio pœnitentiam agentes, inter monachorum contubernia tam ſilentes ſe geſſerunt, vt perpetuo illic in monaſtico inſtituto manſuri viderentur.* hactenus de his vſque ad obitum Childerici, qui triennio in regno vixit ab obitu Clotharii Regis: quæ autem poſt hæc ſequuta ſint, ſuo loco dicturi ſumus: quæ quidem etſi diuerſa ab iis, quæ ab aliis narrantur, nonnihil reperiantur, non ſpernenda dixerim, vt auctoris ſui temporis res ſcribentis.

Leodegarius ſe confert in Luxouienſe cœnobium.

*vix.

IESV CHRISTI ANNVS 669.

Adeodati Pap. Annus 1. Const. Pogon. Imp. Annus 2.

I. ANNVS ſequitur Domini ſexcenteſimus vndeſeptuageſimus, Indictione duodecima inchoata: quo, ſexto Kal. Febr. Vitalianus Papa, vbi ſediſſet annos tredecim & menſes quinque minus diebus quatuor, ex hac vita ad Deum migrat: cuius probitas ita refulſit, vt inter ſanctos Pontifices adſcriberetur, eiuſq́ natalis dies anniuerſaria memoria perpetuo celebrandus ſanciretur. Dolemus tanti Pontificis tum ſcripta, tum acta, maxima ex parte calamitate temporis deperiiſſe, penitus obliuione ſepulta.

Vitaliani Pap. obitus.

Præter illa autem quæ de ipſo ſingulis certis annis ſunt ſuperius enarrata, alia quædam reperiuntur, quæ cum certo anno definita minime habeantur, hic ea deſcribere, ex more, voluimus. Habet hæc enim Anaſtaſius: *Fecit autem Vitalianus ordinationes quatuor, creauit presbyteros viginti duos, diaconum vnum, Epiſcopos per diuerſa loca decem & octo.* *Inter Epiſcopos recens creatos, datum tradunt Epiſcopum primum Ferrarienſibus, vel (vt Rubeo b placet) Vicohabentiæ Epiſcopatum Ferrarium translatum: qui autem primus Ferrarienſibus Epiſcopus datus dicitur, Marinus nomine dictus habetur. Prodit idem auctor ex Rauennatis Eccleſiæ monumentis à Vitaliano Papa excommunicatum fuiſſe Maurum Epiſcopum Rauennatem, quod ab ipſo Romam vocatus cauſam dicturus, adeſſe contempſerit. At ille tantum abfuit, vt percuſſus anathemate reſipuerit, vt etiam fretus Exarchi potentia, quem ſibi intimum conciliauerat amicum, eo veſaniæ progreſſus ſit, vt in Vitalianum eandem anathematis ſententiam reciprocaret: quo portentoſo facinore perculſi omnes Italiæ Epiſcopi, vna cum Vitaliano coeuntes, eundem Maurum vt indignum penitus ſacerdotio exuerunt: puta id factum in Romano Concilio anno ſuperiori in cauſa Cretenſis Epiſcopi Ioannis collecto.

*al. XCVII. Ferrarienſis primus Epiſ.

b Hier. Rub. Hiſt. Rauen. lib. 4.

Maurus Ep. Rauennas contumax et proteruus.

II. Cæterum quo cœpit mentis delirio Maurus perſeuerans, nec mutans Æthiops pellem ſuam, ad finem vitæ perductus, conteſtatus eſt omnes Rauennatis Eccleſiæ clericos, ne vnquam ſubiicerent ſe Romano Pontifici: in qua obſtinatione vita functus miſer, ab omni prorſus Eccleſiaſtica communione, ſuffragiis ſcilicet pro defunctis exhiberi ſolitis, & commemoratione è ſacris Diptychis in-